

LBRIS | We know
Aki Ollikainen books

FOAMEA ALBĂ

Traducere de Silvia Codescu

PRESTIGE

București - 2022

Octombrie 1867

Ar trebui să sacrifice pionul. Altfel, regina albă îl va împinge pe rege într-un colț, iar nebunul, aflat la câteva mutări distanță, nu va avea timp să-i vină în ajutor.

Lars Renqvist trebuie să admită că situația de pe tablă pare fără speranță. Teo bate iritat darabana pe marginea mesei.

– De ce nu renunți odată? își întreabă fratele. Sau hai să ne oprim pentru moment și să continuăm altă dată.

– În regulă. Terminăm jocul data viitoare când ne întâlnim, răspunde Lars.

Teo privește amuzat fața fratelui său, în timp ce Lars încă examinează piesele de pe tablă. Observă că Lars a început să își încrețească fruntea ca venerabilul său superior din senat.

– În opinia mea, senatorul ăla al tău greșește, spune Teo.

– Nu înțelegi esența acestei națiuni. Lars oftează și se ridică să toarne puncti în pahare mici. Îi dă unul lui Teo, apoi continuă. Trebuie să le asigurăm oamenilor un loc de muncă. Dacă începi să le torni grâne în silo-

zuri pe degeaba, o să sfârșești cu o groapă fără fund. Datoria noastră cea mai urgentă este să asigurăm locuri de muncă șomerilor.

– Munca este inutilă atunci când nu ai ce pâine să câștigi. Ce rost are?

Lars devine agitat. Senatorul aranjase un împrumut fără garanție din partea băncii Rothschild. Reușise asta numai datorită renumelui bun de care se bucura țara. Nu trebuie ca ezitarea la primul obstacol întâmpinat să pună în pericol acea încredere.

– Nu înțeleg ce nu înțelegi! se răstește Lars.

În acel moment, ușile salonului se deschid și Raakel intră cu o tavă de ceai pe care o așază pe măsuță. Bună sincronizare. Lars inspiră adânc, liniștit de privirea tandră a soției sale.

Raakel este mai înțeleaptă decât soțul ei, gândește Teo. Ea ar fi reușit să rezolve problema cerșetoriei până acum, doar de-ar fi avut cineva inteligența să se consulte cu ea. Ar fi încurajat pe toată lumea să se întoarcă acasă și le-ar fi spus așa: Trebuie doar să aveți răbdare, va fi mâncare imediat ce vom găsi o oală suficient de mare.

– Ideea e că oamenii de afaceri aveau să se ocupe de aprovizionarea de urgență cu grâne. Asta a fost propunerea senatorului și a avut dreptate. Nu e vina lui că negustorii nu s-au pus pe treabă. Lars e ca un tată ce suferă de prea mult timp, încercând să-i explice copilului său ceva pentru a șaptea oară.

– Nu a comandat nimeni grâul acela. La urma urmei, ai putea la fel de bine să îndemni un ministru să își dea cămașa de pe el unui concetățean decât să ai pretenția din partea unui negustor să îi hrănească pe săraci, spuse Teo.

Pentru o clipă, pomenirea miniștrilor îl reduce la tăcere pe Lars, iar Teo presupune că fratele său încă se simte vinovat că niciunul dintre ei nu îndeplinise dorința tatălui lor de a se dedica teologiei.

– Știu pe cineva dispus să își dea cămașa de pe el curvelor din Punavuori, spuse Raakel.

– Sunt un doctor al săracilor, ca marele Paracelsus, răspuse Teo, deschizându-și brațele.

– Curvele din Helsinki nu au de ce să se preocupe, cu Paracelsus al nostru având grijă de ele!

Lars izbucni în râs. Raakel iese din cameră, trântind ușa triumfător în urma sa. Teo, amuzat, de asemenea, la gândul zâmbetului victorios de pe fața lui Raakel pentru că a avut ultimul cuvânt. Ce mamă bună ar fi Raakel, doar de nu ar fi sterilă. Deși poate că problema era de partea lui Lars, se gândește Teo; este posibil ca linia familiei lor să fie condamnată să se termine cu ei doi.

Poate că asta este miezul problemei. Foamea elimină cetățenii cei mai slabi, la fel cum un grădinar își curăță mărul de crengile uscate.

După plecarea lui Teo, Lars își îndreptă atenția înapoi către situația de pe tablă. Ar putea să își cumpere câteva mutări în plus cu pionul dar, chiar și pentru a obține o remiză, Teo ar trebui să facă o greșeală cardinală. Partida este pierdută, iar Lars are impresia că Teo a întrerupt-o intenționat. Poate că voia doar ca Lars să aibă timp să analizeze situația, să realizeze lipsa de speranță a poziției sale.

Cu ochii minții, Lars văzu expresia senatorului, dureros de nemiloasă, pe când acesta spunea: „Mai are asistentul contabil ceva de spus? Mi-am dictat mesajul, du-te și transmite-!”

Trecuse o lună de atunci. Lars stătuse la ușa senatorului, cu mâinile încleștate pe o telegramă de la guvernatorul Alftan. Era totuși atent să nu o șifoneze, întrucât senatorul își rezervase pentru el dreptul de a mototoli telegrame și a le arunca în cealaltă parte a camerei cu furie. În nord, grâul se terminase, iar Alftan dorea imediat ajutor de urgență. Lars era un simplu mesager, dar senatorul își îndreptă furia asupra lui. Poate că situația acolo, în nord, era cu adevărat teribilă, fu Lars destul de îndrăzneț să afirme. Este condamnată să fie, cel puțin pe frontul lucrului domestic, replică senatorul. Iar Lars părăsise încăperea însoțit de înjurături. La început se urî pe sine, dispoziția lui șovăielnică, apoi pe toți Alftanii acestei lumi, birocrați care dădeau dovadă de slăbiciune la strâmtoare, cedând la prima rafală de vânt și

lăsând un om mare ca senatorul singur în furtună. În final, îi blestemă pe fermierii proști din interiorul granițelor țării - grași, leneși, latifundieri care își dădeau afară muncitorii ca să aibă mai mult pentru ei, chiar dacă, de drept, ar fi trebuit să îi hrănească pe săraci, fie ei muncitori agricoli sau cerșetori.

– Mi-a ajuns toamna! spune Raakel.

Lars începe să își privească soția întrebător. Aceasta stă lângă trandafirii chinezești, mângâind delicat frunzele verzi.

– Nici măcar o singură floare în mai bine de o săptămână.

– Ah, serios? În trecut a înflorit și după Ziua Tuturor Sfinților, nu-i așa?

Lars se forțează să se ridice și se îndreaptă către soția sa. Raakel este lovită de aceeași melancolie de fiecare dată când trandafirii chinezești intră în hibernare și este încă o dată privată de un obiect al căldurii și dragostei ei. Dacă nu va mai înflori? Aceeași teamă pe timpul iernii, aceeași frază de fiecare dată, în fiecare an, atunci când Lars se întoarce de la lucru și își găsește soția mângâind frunzele tufelor de trandafiri.

– Vor fi mai multe la primăvară!

– Poate, poate. Doar că tot ce este frumos pare să se veștejească în ultima vreme.

Un om cu turban călărește printr-un deșert, o fecioară voalată în brațele sale; în fundal, un palat este împodobit de razele soarelui ce apune.

Cecilia se ghemuiește dezbrăcată deasupra ligheanului și se spală între picioare. Apa curge prin părul ei pubian închis la culoare, îndreptând micii cârlionți; picăturile cad de pe vârful lor în bol. Ea se îndreaptă și își pune mâinile pe genunchi, pe măsură ce se apleacă și își depărtează picioarele puțin mai mult. Vulva este încă deschisă după coit.

– Arată stupid, falca atârnându-ți așa, comentează Cecilia.

Teo îi întinde femeii o cârpă din in ca să se usuce.

– Care este numele tău? Vreau să spun, care este numele tău real?

– Nu e Cecilia destul de bun pentru tine? Este Elin. Dar Doamna a vrut să-mi spună Cecilia. De fapt Cecile.

– Și ești într-adevăr suedeză, din Dalarna?

– Da!

O oră mai târziu poate fi Ulrika din Polonia, dacă este necesar. Împinge ligheanul sub masă, arătându-i lui Teo fundul în același timp, ridicându-l mai mult decât ar fi fost necesar. Prestația ei avu efectul dorit. Teo încearcă să-și întoarcă spatele către ea, dar e țintuit locului, ochii lui sunt lipiți de fesele goale, de pielea pală care are încă trasate adâncituri rozalii de la saltea. Știe că trebuie să plece, gândește Teo. Începe să respire sacadat. Cecilia

scoate o oală de cameră din porțelan alături de lighean și se apleacă și deasupra acesteia. Femeia care urinează îl excită pe Teo, dar el este determinat să nu o lase să câștige acest joc. Cel puțin nu își va recunoaște înfrângerea.

– Ești o fată de țară, n-am nicio îndoială în privința asta!

– Locul ăsta poate fi cu greu confundat cu St. Petersburg. Orașul tău natal este un sat mizerabil de pe o insuliță jalnică.

– Nu voiam să te jignesc. Voiam doar să spun că ești ceea ce ești!

– Și ce sunt? O fată de la țară? De ce aș vrea să fiu asta? Poate e ceea ce vrei tu, dar nu eu!

Teo o ajută pe Cecilia să își îmbrace corsetul. Pe când îi leagă șnururile, vede pieptul femeii ridicându-se ca pâinea la dospit.

Cecilia se așază la măsuța de toaletă și își ridică părul într-un coc. O creangă goală bătută de vânt zgârie fereastra; nori cenușii se îndesesc în cer. Prima picătură lovește fereastra și se prelinge în jos.

– Nu prea ești de acord cu ceea ce fac. De-aia vrei să mă faci să cred că nu sunt decât o fată inocentă de la țară. De ce crezi că sunt aici? Dacă mă iubești, iubești o curvă. Ești pregătit pentru asta?

Teo nu răspunde. Se concentrează pe două râulețe formate de picăturile de ploaie pentru a vedea dacă se

ajung din urmă înainte ca rama geamului să le oprească.

Cecilia așterne un sărut ușor pe obrazul lui Teo.

– Plătești bani buni ca să te culci cu mine, deși ai putea să mă scoți afară, să mă duci acasă și să mă ai pe gratis!

– Nu aș putea fi văzut în public cu o femeie demi-mondenă la braț.

– Dar eu sunt doar o fată inocentă de țară din Dalarna, răspuse Cecilia, tonul ei devenind brusc rece și batjocoritor.

– Oprește-te! Știi foarte bine ce ar spune lumea! Un scandal ca ăsta ar însemna să nu mai practic medicina niciodată în acest oraș.

– Tu crezi că ei nu știu deja? Oricine ar fi „ei”.

– Și nu plătesc pentru asta, spuse Teo.

Cecilia este acum complet îmbrăcată. Se așează în singurul fotoliu prezent în cameră și își puse un picior peste celălalt. Pentru un gentleman este adecvat să se adreseze servitorilor din această poziție dar, în viziunea lui Teo, aceasta nu avantajează o femeie. Și totuși, pentru Cecilia este ceva natural. Teo își bagă mâinile în buzunare ca să nu fie nevoit să le bălângăne dinaintea mândrei târfe ca un umil vizitiu. Se leagănă pe picioare, așa cum își amintește că mai făcea Matsson și alți docheri.

– Da, prestezi un serviciu pentru Doamnă. Îi protejezi reputația; ea poate prezenta inspectorului medical fete

curate. Iar în schimb, eu mă culc cu tine. Asta, dragă Teo, se numește comerț.

– O fac pentru tine. Și pentru că îmi pasă - de tine și de celelalte.

– Te cred. Faci toate astea pentru mine. Doar că petreci atât de puțin timp în lumea mea. Iar eu în a ta deloc.

Este prea isteată pentru o fată de la țară, gândește Teo. Această inteligență îi răpește inocența. Și nu poate fi niciodată sigur când vorbește Elin și când Cecilia, și nici măcar dacă asta contează.

– Cine ești tu, Elin sau Cecilia?

– Aici sunt întotdeauna Cecilia.

– Să mă duc să o caut pe Elin în Dalarna?

– Elin este moartă.

– Nu poate fi readusă la viață?

– Doar tu ai avea potențial pentru asta, dar nu. Nu ești lisus. Îți lipsește curajul.

Camera se micșorează în jurul lui Teo, devenind înghețuită. Zâmbetul de pe chipul prințesei beduine este unul tâmp: impus de fișa postului ei. De aceea nici călărețul nu râde. Seriozitatea lui nu este consecința unei seninătăți înalte. Artistul s-a desenat pe sine însuși, înțelegând că scena a fost înghețată pentru eternitate, iar că palatul de la marginea deșertului este un simplu miraj.

*

LIBRIS | We know books
– Craniul poștașului a fost zdrobit dintr-o singură lovitură. Spatele i-a fost despicat, ca și cum ar fi urmat să fie jupuit. Sângele curgea în josul Dealului Țiganilor.

Janne Halli a făcut-o - acea brută brunetă și chipeșă de bărbat. Aproape la fel de rău ca bătaușii ăia din Ostrobothnian, aproape. Nu chiar, totuși - nu găsești tipi ca el nicăieri

altundeva. Și de acolo vin eu, îmi încheie bătrânul ghemuit povestea despre crima și jaful din Kuorevesi.

Lui Teo îi este greu să ghicească vârsta bărbatului. Vocea și vorba îi aparțin unui tânăr, dar fața îi este la fel de brăzdată de vreme ca cea a unei slugi bătrâne. Teo își amintește că a citit în *Dagbladet* despre uciderea unui poștaș; crima făcuse senzație în tot Marele Ducat. Victima era, la urma urmei, un funcționar public.

– Roibul lui Janne Halli tropăie pe gheața din Kuorevesi, începe să cânte ostrobotnianul.

Cântecul este întrerupt când un polonez mare se prăbușește pe banca de lângă bătrân, își aruncă un braț în jurul lui și începe să cânte ceva în propria lui limbă. Bătrânul încearcă să se îndepărteze de polonez, care este atât de beat încât nici măcar nu observă că omulețul se agită.

– Doftore, doftore, doftore, bolborosește polonezul, privindu-l absent pe Teo.

Teo știe că cel mai bun mod de a scăpa de acest om este să îi oferi băutură. Îi face semn proprietăresei să se